

◆ МАРИНА РИБАЛКО ◆

Марічка і Червоний Король

◆ МІСТО НЕПОКІРНИХ ◆

◆ дивовижні світи ◆

МАРИНА РИБАЛКО

Марічка і Червоний
Король

♦ МІСТО НЕПОКІРНИХ ♦

Видавництво Старого Лева

Львів – 2016

УДК 821.161.2-3
ББК 84 (4УКР)
Р 49

Серія «Дивовижні світи» заснована
Видавництвом Старого Лева
у 2007 році

Марічка і її друзі знову потрапляють до світу Червоного Короля. Але тепер тут панує таємничий тиран Імператор. Він контролює майже цілий світ. Тільки Зелене Королівство відгородилося від нової цивілізації. Але син Зеленого Короля Перелесник приєднується до бунтівників, які прагнуть скинути владу Імператора. Чи зможе Марічка з друзями допомогти бунтівникам – читайте у другій книжці трилогії Марини Рибалко «Марічка і Червоний король».

Марина Рибалко © Текст, 2016
Анастасія Стефурак © Обкладинка, 2016
Видавництво Старого Лева © Серія «Дивовижні світи», 2016

Усі права застережено.

ISBN 978-617-679-248-2

Одного дня ти наважишся все змінити. І тоді, навіть несподівано для себе самого, навчишся по-справжньому цінувати те, що маєш. Чи мав?

1. Двері

Відблиски дзеркальної кулі жваво бігали по стінах і підлозі зеленого театру. У мерехтливому світлі танцювали діти та їхні вожаті. Куля крутилася під стелею, як і десять років тому, коли Марічка бувала тут у таборі на літніх канікулах. А тепер Марічка – вожата старшого загону. Пісню, під яку всі весело витанцювували, Марічка ненавиділа. Навіть голова розболілася.

– Послухай, Сергію, ти ж впораєшся з ними сам. Якщо хтось питатиме про мене, скажеш, я погано почувуюся й пішла до своєї кімнати, гаразд?

– Тобі справді зле? – Сергій недовіжливо глянув на дівчину. – Чи у тебе побачення в робочий час?

Марічка зітхнула, похитала головою й рушила до корпусу. Варто було вчора лише півгодинки потеревенити в альтанці з Максом, як пішли чутки, що то її хлопець. А Макс взагалі до брата приїздив, а не до неї. До того ж у нього є дівчина, а з Марічкою вони – друзі дитинства.

Кімната зустріла приємною тишею. Ну майже тишею, якщо не зважати на відлуння музики, яку було чути й тут. Щойно Марічка задрімала, як у двері

хтось постукав. Неохоче підвелася. Назар зазирнув, а потім нерішуче протиснувся до кімнати.

– Вибач, Марічко, ти спала?

– Ми ж домовилися: Марія Петрівна і на «ви»!

– Але ж нас ніхто не чує. Я хотів з тобою поговорити. Макс казав, мені куплять новий планшет, якщо я добре поводитимусь у таборі. Я хотів просто поцікавитися...

– Чи я не розповідала йому про ту бійку, що ти влаштував?

– Не я її влаштував! – спалахнув Назар. – До того ж не треба було цьому Стасику казати мені, щоб я не танцював із Олею. Це моя особиста справа. Моя й Олина. Зрозуміло?

– То ти будеш битися щоразу, коли тобі хтось щось не так скаже?

– Ні, Марічко. Ти не чула, що саме він казав! Але ти ж не наскаржилася Максові?

– Брат нічого не знає, – відповіла Марічка. І додала: – Поки що. І повертайся на дискотеку, бо в нас із Сергієм неприємності будуть через тебе.

– Ну, я пішов. Дякую, Марічко... Маріє Петрівно.

Назар відчинив двері і пробурмотів:

– Схоже, хтось вирубив струм на коридорі. Суцільна темрява... А це що?! – раптом вигукнув він, і швидко грюкнув дверима. Марічка стурбовано глянула на хлопця й нетерпляче запитала:

– Що там таке?

– Хотів би я сам знати! – відповів Назар, не наважуючись зрушити з місця. Він налякано притиснув

спиною двері, ніби хтось з іншого боку мав намір вдертися до кімнати. – Там така дивна штука! Сяє, як вогонь, і схожа на... метелика. На велетенського метелика. Крилами махає!

Він розвів руками, показуючи розміри того, що побачив за дверима. Маріччине обличчя виглядало ще стурбованішим, та щось у її очах змусило Назара замислитися. Адже його давня знайома не сказала йому одразу, що все це дурниці і вигадки. Вона повірила! Бо бачила таке колись! Назар заговорив швидко:

– Воно ж не зашкодить нам? Правда? Макс розповідав у своїх казках про таких метеликів, коли я був малим. Я тоді вірив йому на всі сто. Чи то були не зовсім казки?

– То були зовсім не казки, – серйозно відповіла Марічка і підійшла до дверей. – Дай я гляну. Але якщо ти пожартував, повір мені, пролітаєш зі своїм планшетом!

– Сподіваюся, воно ще там, – промовив Назар, нерішуче відступивши від дверей. І став ближче до вікна, аби було куди тікати, раптом що.

Марічка натиснула на клямку і завмерла. Хвилювання змусило її серце шалено калатати. «Можливо, Назар просто пожартував», – подумки промовила дівчина і прочинила двері. Крізь темну щілину пробивалося м'яке сяйво. Водночас із того боку хтось обережно потягнув двері на себе. Марічка чекала.

Мить здалася годиною. Назар стояв за Маріччиною спиною, здивовано витріщивши очі. У дверях з'явився чоловік років двадцяти п'яти на вигляд, геть

блідий, з довгим рудим волоссям. На ньому було червоне вбрання, яке наводило на думку, що він пограбував історичний музей. Марічка промовила ледь чутно:

– Вогонь.

– Ти така ж дивовижно прекрасна! – промовив чоловік чомусь сумно. Голос мав тихий та гарний, як у телевізійного коментатора. Марічка повільно простягнула руку, ніби хотіла впевнитися, що це не марево, та чоловік заперечно похитав головою:

– Ні. Краще не торкайся. І ні в якому разі не переступай поріг. Якщо потрапиш сюди, звідси тобі не вибратися.

– Марічко, хто це? І що відбувається? – не витримав Назар.

Дівчина зітхнула, але не відповіла й не озирнулася. Їй здавалося, щойно вона відведе очі, несподіваний гість зникне. Та чи насправді несподіваний? Адже Марічка мріяла про цю зустріч стільки років! Вже й не вірила, що вона відбудеться. Ну, може, не на таку зустріч вона сподівалася. Червоний Король виглядав слабким і стурбованим. А вона запам'ятала його могутнім і рішучим, усміхненим красенем.

– Що з тобою? – запитала Марічка. – І що ти робиш у нашому світі?

– Я не у вашому світі, – відповів Червоний Король. – Ці двері відчинилися між світами. Але коли вони зачиняться, відчинити їх удруге буде неможливо. Я прийшов побачити тебе востаннє і попроситися.

– Що ти кажеш? Я на таке не згодна!

– Я нічого не можу змінити, – сумно всміхнувся чоловік у червоному. – Та не засмучуйся. Мені здається, у тебе все добре? Розповідай. Мені так хочеться дізнатися, як ти живеш там, удома. Не пошкодувала, що залишила мій замок?

– Жартуєш! – усміхнулася Марічка. – Ти ж сам сказав, що я тут вдома. У мене все добре. Закінчила школу. Навчаюся в педагогічному університеті. Уявляєш мене вчителькою?

Червоний Король засміявся і в його очах ожили блакитні іскорки:

– Чесно?! Не уявляю. Пригадую, тобі не дуже подобалося навчатись, – і додав уже серйозно: – Але ж ти навчилася всього врешті-решт і склала свій іспит на «відмінно».

Марічка зрозуміла, що за іспит мав на увазі Король. Тоді вони перемогли разом жахливу Чорну Королеву. І відтоді не бачилися.

Назар почав здогадуватися, що відбувається, але повірити тому, що бачив і чув, ніяк не міг. Казки, в які він малим вірив, оживали просто перед його очима. Ось вони: чоловік у червоному і золотистий сяючий метелик, що зараз сидить на стелі, за дверима, і освітлює все довкола.

Марічка врешті мовила:

– Зачекай-но, а чому ми розмовляємо по різні боки якихось дверей? Адже ти – Король, і можеш мандрувати між світами, чи не так?

– Зараз у моєму світі є інший Король-Вогонь. А я вже не маю сили, тут жахлива вогкість. Це місце

мого ув'язнення, – він говорив на диво спокійно. – Та я зумів створити золотого метелика. Тепер зі мною є жива істота.

– А двері? Ти не можеш просто вийти у ці двері? Вогонь тихо засміявся:

– Ти уявляєш мене в твоєму світі? Що я робитиму там?

– Ну не знаю. Я ж у вашому світі не один рік жила – і нічого! – не вгавала Марічка. – Якщо це єдиний вихід, ним необхідно скористатися!

Раптом велетенський метелик схопився зі стелі і заметушився, ніби чогось налякався.

– Що сталося? – стурбовано запитала Марічка.

– Нічого! Бувай! – відповів Червоний Король, невимушено всміхнувся, швидко поцілував Марічку в щоку і спробував зачинити двері. Та марно. Дівчина міцно вперлася в них, ще й підставила ногу. Вогонь суворо поглянув на неї.

– Прошу, не змушуй відштовхувати тебе! Двері слід зачинити негайно!

Наступної миті і Марічка, і Назар побачили в глибині темного приміщення нове джерело світла. Ніби пройшовши крізь стіни, з'явився чоловік, схожий на підсвічений зсередини манекен. Він загрозово підняв руку, у якій спалахнув червоним неонам короткий спис.

– Благаю! Це Жовтий Король! Я не хочу, щоб він завдав тобі шкоди! – прошипів Вогонь і спробував відштовхнути Марічку. Вона відчула, що втрачає рівновагу. Подумала, куди ж поділася сила Короля, адже

колись би й оком не встигла мигнути, як опинилася б далеко від тих дверей.

– Який же то Король?! Ти – Король! – пробурмотіла Марічка, щосили опираючись. Вона простягнула руку до полиці, на якій стояла ваза з прив'ялими ромашками. Уже наступної миті ваза полетіла в чоловіка, схожого на підсвічений манекен. Вода з вази подіяла дивовижно: манекен ніби розчинився в повітрі. Тільки Червоний Король чомусь похитнувся і ледь не впав.

– Я зачепила тебе? – злякалася Марічка.

– Ні. Це він. А ти – розумниця. Та він зараз повернеться...

Вогонь не думав навіть, як ці слова подіють на золотого метелика. Бідне створіння зі страху впало зі стелі на свого господаря, шалено махаючи крилами. Тоді Марічка схопила Короля за червону сорочку і затигла до кімнати. Коли двері вже зачинялися, до кімнати у літньому таборі луною докотився гучний злостивий регіт.

– Що ж, тепер він повноправний Король, – ледь чутно промовив Вогонь і зомлів.

Назар мовчки дивився на непритомного чоловіка у червоному, що лежав посеред кімнати, на золотого метелика з розмахом крил із півтора метра та на свою давню знайому Марічку... Усе не клеїлося до купи в його голові. Цікавість боролася з бажанням піти геть. Назар запропонував невпевнено:

– Може, йому дати нашатирю нюхнути або води випити?

Марічка поглянула на хлопця майже з жахом:

– Якої води? Ти що, вбити його хочеш?

Назар витріщив очі. Не знав, що сказати. На щастя, чоловік у червоному заворушився, тихо застогнав і нарешті сів на підлозі. Марічка знову усміхнулася.

– Добре, що ти тепер тут. Разом ми щось придумаємо! Макс і Денис допоможуть, якщо буде потрібно.

Назар врешті-решт зрозумів, що йдеться про його старшого брата, і знову повірив у Максові «дитячі казки».

У двері постукали. Марічка й Назар одночасно повернули голови у той бік й збентежено перезирнулись. У ту ж мить Червоний Король уже стояв на ногах. Лише трохи похитнувся. «Зараз впаде», – подумав Назар. Однак, коли в кімнаті з'явився вожатий Сергій, чоловік у червоному виглядав так, ніби й не втрачав свідомості за хвилину перед тим. Сергій зиркнув на дивно вбраного чоловіка і поцікавився:

– То що, Марічко, тобі досі щось болить? А це, напевне, – лікар?

Прозвучало як жарт, але Марічка помітила, що Сергій обурений.

– Чесно, Сергію, голова справді боліла. А мій друг... він з'явився несподівано. Я тобі казала правду, – і хотіла ще щось додати, але вожатий простягнув незнайомцеві руку для привітання:

– Сергій.

– Вогонь, – відповів чоловік у червоному. Марічка відчула, як спалахнули її щоки.

– Володимир насправді, – промовила вона, ско-са поглядаючи на Короля. – Вогонь – його прізвись-ко.

– Це нік, – додав Король. Марічка глянула на ньо-го широкими від здивування очима. Вона не прига-дувала, щоб у тому світі, звідки з'явився її друг, по-слугоувалися цим словом. Наступним витріщив очі Назар, дивлячись на щось позаду Сергія. Сергій озир-нувся. Біля стіни, виблискуючи хромом і золотовою фарбою, стояв мотоцикл.

– І ви після цього будете мені розповідати про якість там випадковості, несподіванки? – не стри-мався Сергій. – Послухай, Марічко, переховуй свого хлопця скільки хочеш, сьогодні я всім казатиму, що ти занедужала. Але мотоцикл у кімнаті – це вже за-надто. Не думаєш, що Леся й Тоня будуть трохи про-ти?

– М-м-м... Так. Мотоцикла тут не буде, – відпо-віла Марічка. – І дозволь мені ще сьогодні з'їздити в місто.

Вона навіть не звернула уваги на слова «свого хлопця». Але Назар помітив, що дівчина відреагувала на них спокійно. Проте, що іще могло здивувати піс-ля того, що він побачив на власні очі: велетенський золотий метелик перетворився на мотоцикл. Такий самий мотик, лише синій, було зображено на настін-ному календарі.

– Сьогодні ти ще хочеш кудись їхати?! – здиву-вався Сергій і подивився на годинника. – Здається, уже трохи пізно.

– Я мушу допомогти Володі, – Марічка доклала зусиль, щоб це звучало природно. – У нього проблеми. Йому потрібна моя допомога.

– У нього генеральна репетиція, а... актриси немає, – втрутився Назар. – Тобто завтра на виставі вона буде, а сьогодні немає. На поїзд спізнилася.

– На поїзд? – перепитав Сергій. – Ну добре. А що ви там репетируєте?

Марічка не встигла вимовити й слова, як Назар швидко відповів:

– «Гамлета».

– А я думаю: щось у хлопця костюмчик якийсь не сучасний! Щоправда, у шекспірівські часи трохи поіншому вдягалися. Та це не важливо. То ти, Володимире, кого граєш: Гамлета, чи Лаерта? – поцікавився Сергій.

Марічка закусила губу, сподіваючись, що Сергій не проситиме зобразити щось із вистави. Звідки Червоному Королю знати Шекспіра? Вона старалася виглядати незворушною, коли Вогонь раптом заговорив чудовим, просто-таки акторським голосом:

– Чи бути, чи не бути – ось питання...

Поки Король декламував Шекспіра в українському перекладі, Марічка намагалася пригадати, чи їй хоч раз у тому світі траплялася згадка про земних класиків.

Ні, там вона не чула жодного знайомого імені: вченого, прозаїка чи поета, чи хоч кого-завгодно з Реальності, як там називали цей світ. Звідки ж він знає «Гамлета»?

– Класно в тебе виходить! – визнав Сергій. – Ну добре, Марічко, якщо ти обіцяєш зранку вже бути тут, я спробую тебе прикрити. Людмилі Ігорівні не казати, що ти поїхала до міста?

Марічка замислилась, але вирішила, що від старої вожатої нічого приховувати не варто.

– Скажеш, якщо питатиме. Сподіваюся, тоді мене вже тут не буде. Бо може не відпустити. А так посварить і пробачить.

– Ну ти даєш, Марічко! Ризикуєш! – Сергій дивно поглянув на чоловіка в червоному. – Ну, я пішов, бо й так затримався. Ходімо, Назаре!

Хлопець неохоче ступив крок до виходу, та Марічка попросила:

– Зараз він прийде, добре? Я ще не провела виховну бесіду.

Сергій криво всміхнувся і зник за дверима. Тоді Марічка сердито зиркнула на Назара і приглушеним голосом запитала:

– Ти навіть брехав про театр?

– Хотів допомогти вам викрутитися, – відповів Назар, трохи ображений, що його вигадку не оцінили.

– А що, коли б Вогонь не знав Шекспіра? До речі, звідки ти знаєш Шекспіра? – повернулася вона до Короля.

– Всесвітня павутина, – усміхнувся він. – У нас багато нового з'явилося за час твоєї відсутності.

Марічка ще раз глянула на мотоцикл. Але він здавався їй набагато менше, ніж Назара. Вона знала, що

золоті метелики можуть трансформуватися, коли потрібно. Але на цьому мотоциклі доїхати було би неможливо. Духи вогню ще нікого не підвозили. Отже, треба встигати до міста маршрутною чи автобусом, якщо вони ще їздять. А йти з Королем у такому вбранні – не дуже добра ідея.

– Назаре, тобі доведеться нам допомогти. Принеси якусь футболку і джинси. Вогонь, тобто Володя, не може їхати у громадському транспорті в такому вигляді.

Назар хотів було кивнути у бік мотоцикла, але його вже не було, там знову сидів той самий метелик...

– Йому мій одяг малий буде. Джинси точно будуть короткі.

– У тебе є одні довгі, ти ж їх підкочуєш щоразу, – нагадала Марічка.

– Та ти що! Макс мене за джинси Армані приб'є!

– Щось не чула, щоби брат на тебе хоч раз руку підняв! – зауважила Марічка. – У дитинстві – не рахується.

– Він за них купу грошей віддав. Якщо чесно, він дозволив мені вдягнути їх пару разів, а в табір я їх взяв без дозволу, – виправдовувався Назар.

– Коли він побачить того, хто буде в тих джинсах, повір, джинсів він взагалі не помітить! Неси хутко і повертайся на дискотеку!

Назар зник за дверима і за кілька хвилин приніс одяг.

– А можна я з вами поїду? – попросив він.

Але Марічка рішуче відмовила. Хлопчина махнув рукою Вогню і, не надто радісний, зачинив за собою двері.

– У нас є план? – поцікавився Вогонь.

– Найперше треба вибратися звідси і зустрітися з Максом, – повідомила Марічка. – Тому перевдягайся.

Вона відвернулася, і за мить Король постав перед нею в новому вбранні. Марічка глянула на нього і спробувала уявити, ніби вперше бачить. На молодого чоловіка з приємним блідим обличчям, блакитними очима і хвилястим яскраво-рудим волоссям звернув би увагу кожен, навіть коли він у джинсах і простій червоній футболці. «Цікаво, Назар навмисне вибрав саме цей колір?» – подумала дівчина і запропонувала:

– Думаю, тобі варто зібрати волосся у хвіст. Твоя грива привертає увагу. І що нам робити з метеликом? Він зможе стати таким маленьким, щоб можна було заховати його в торбинку?

Її погляд зупинився на білій торбі, яка належала вожатій молодшого загону Лесі. Марічці дуже хотілося й собі таку мати. Дівчина показала метеликові на торбу.

– Можеш набути такої форми?

Метелик, напевне, міг зменшитися до такого розміру, якщо вже зумів збільшитися до розмірів мотоцикла. Але ідея йому чомусь не сподобалась, і він почав невдоволено щось буркотати.

Вогонь запропонував:

– Він може летіти доволі високо, його ніхто не помітить.

– Ми їхатимемо повз будинки дуже забезпечених людей. Там охоронці мають біноклі, всіляку апаратуру нічного бачення і вогнепальну зброю. Вони можуть збити метелика... Про всяк випадок.

Дівчина відразу ж подумала, що метеликові, який насправді був духом вогню, не страшна людська зброя. Однак метелик, мабуть, подумав зовсім по-іншому і миттю перетворився на Лесину торбу, тільки золотого кольору.

Марічка й Вогонь вийшли з табору дуже швидко й тихо, у сутінках їх ніхто не помітив. Поки вони дійшли до зупинки, Червоний Король розповідав, що трапилось у його світі за той час, коли не було Марічки. У цьому світі минуло одинадцять років, а там – пролетіли століття. Поки Король спав, а спав він багато років, бо його енергія вичерпалась у двобої з Чорною Королевою, замок захопив самозванець і запроторив Червоного Короля до вогкої в'язниці.

– Отже, він схопив тебе уві сні, – промовила Марічка. – Та я не розумію... Чому ти не зміг здолати його, коли він згодом приходив до тебе?

– Ну, по-перше, через вогкість. Вона відбирає сили. Та річ навіть не в тім. Сам не знаю, що йому допомагає. Схоже, це якась магія.

– Але ж магія ніколи не діяла на тебе! Королі ж не бояться магії!

– Це щось нове. Я вже казав тобі, у нашому світі багато всього нового. Я дізнавався про все через

Всесвітню павутину. Жовтий Король наказав встановити в камері екран, щоб я побачив, як змінився світ. А згодом він створив ті магічні двері, які відкриваються лише один раз, щоб я сам обрав місце, куди втекти.

– Дивно це якось: навіщо йому було давати тобі можливість втекти? До того ж потім, коли він побачив відчинені двері, навіщо кидав у тебе спис? – міркувала Марічка.

– Не знаю. Поки що не знаю, – відповів Вогонь. – Та впевнений, він зрадив, що позбувся мене.

– Так! Чув, як він реготав за дверима? Однак, усе дуже дивно. А Всесвітня павутина – ще більша загадка. У нас вже давно скрізь є інтернет. Але як з'явився у вас? До того ж, як туди потрапив Шекспір?

Тим часом під'їхав автобус. Це був останній автобус, тому людей в ньому виявилось чимало. Марічка й Вогонь стали в куточку біля задніх дверей і напівпошепки продовжили розмову.

– В ув'язненні я багато часу просидів перед екраном, читав, знайомився з новинами. Знаєш, мені здається, що на формування нашого світу вплинули й інші діти. Ті діти, які повірили в його існування. Адаже ви комусь про нього розповідали?

– Назар! – вигукнула Марічка. Вона не просто здогадалась, які саме діти вплинули на розвиток казкового світу. У цю мить вона помітила Назара в автобусі. Дівчина пройшла повз людей до нього.

– Ти що тут робиш? Ти знаєш, які неприємності в мене будуть через тебе?

Назар мовчав. Він не мав наміру поступатись. Марічка зітхнула:

– Ну що ж, зараз виходимо і пішки повертаємося до табору!

– Нізащо! – похмуро відповів Назар. – У моєму житті тільки починається щось цікаве, а ти відразу хочеш все зрубати під корінь!

– Справді?! А досі жити було не цікаво? Пригадую, ти думав інакше, коли тебе не можна було відтягти від комп'ютера. Ти ж казав, це і є життя! Кому в такому віці потрібні всілякі прогулянки?! Кому потрібні нові враження?!

– Що ти сваришся, ніби ти – моя мама! – пробурчав Назар.

– Ні, я твоя вожата, і відповідаю за тебе!

– А другові допомогти хіба ти не обіцяла? Як же ми можемо повернутися до табору?

Марічка озирнулася. Король стояв на тому ж місці. Він мовчки спостерігав за ними і вже так знайомо іронічно всміхався. Ця посмішка чомусь бентежила Марічку. Вона відчула, як спалахнули щоки. А потім швидко набрала на мобільному напарника-вожатого.

– Алло! Ти чуєш, Сергію, у нас неприємності. Назар їде в тому ж автобусі, що й ми. Давай, я його здам батькам, а завтра вони його привезуть... Мотоцикл?!

Марічка геть забула, що у «Володимира» нібито є мотоцикл.

– Мотоцикл поламався. Чи бензин закінчився. Я не розбираюся в техніці.

Назар намагався реготати беззвучно. Йому це погано вдавалося. Марічка зовсім не вміла брехати. До того ж страшенно не любила брехні. Сергій, схоже, сердився. Однак вирішив, що єдиний раціональний варіант тепер – відвезти Назара додому. Назар і Марічка рушили до Короля.

– А ти в моєму одязі нормально виглядаєш, як звичайний хлопець! – зауважив Назар.

Вогонь усміхнувся. Мовчали недовго, бо Назарові хотілося поговорити.

– А ви схожі, як брат і сестра! – зауважив він.

– І чим? Кольором волосся? – пирхнула Марічка.

– Так! Рудих багато. А у вас відтінок, я б сказав, однаковий. Яскравий.

– Рудих небагато, – відповіла Марічка. – І давай краще Максowi зателефонуємо замість того, щоб дурниці плести.

Вона набрала номер.

– Максe? Це Марічка. Ми можемо зустрітися за півгодини? У мене до тебе невідкладна справа.

Виявилось, що Макс зовсім не в захваті від її позиції.

– Давай завтра. Я з Оксаною в кіно. Зідзвонимось. Почулись гудки. Марічка подумала трохи і знову набрала номер, проте дізналася, що «абонент не може прийняти ваш дзвінок». Назар усе зрозумів з її виразу обличчя.

– Марічко, вважай, тобі пощастило, що я з вами, – промовив він. – Вчора я чув, як Макс домовлявся

по телефону з Оксаною про кіно. Отже, я знаю, де його шукати.

– Думаю, краще почекати на нього у вас вдома. Батьки ж не будуть проти, якщо ми заїдемо в гості майже поночі?

Назар скривився:

– Таке враження, Марічко, що ти не дуже хочеш допомогти друзові. Що, як Макс з Оксаною вирішать ще погуляти містом? Ти до ранку в нас сидітимеш?

– За півтори години метро закриють!

– Ти, може, й гуляєш тільки до закриття метро. А у Макса, окрім стипендії, ще й зарплатня непогана в дядьковій фірмі! Він на таксі й Оксану відвезе, і сам додому доїде.

Отже, вирішили їхати до кінотеатру, шукати там Макса. Марічка розуміла, що хлопець буде страшенно сердитий через те, що зіпсували йому вечір. Однак справа була того варта. Ще й на завтра слід повертатись у табір.

2. Всесвітня павутина

Сеанс закінчився. Глядачі виходили з кінотеатру. Марічка побачила Максима і за мить вже стояла поруч.

– Ти що тут робиш? – запитав Макс. Марічка помітила напружене обличчя Оксани і їй захотілося сказати: «Не хвилюйся, ми просто друзі», однак вона швидко промовила:

– Макс, необхідна твоя допомога! Негайно! Будь ласка! – і озирнулася на Короля та Назара. Макс прослідкував за її поглядом, звів брови:

– Що сталося?

Марічка мить вагалась, але потім прошепотіла на вухо другові:

– Ти не впізнав? Це – Червоний Король. Вогонь.

– Хто?

– Ти все почув, – сказала вже вголос Марічка. Макс дивився на неї широко розплющеними від подиву очима. Мабуть, не знав, чи вірити і як реагувати. Це було не притаманно завжди впевненому в собі Максowi. Оксана виглядала розгубленою. Марічка обережно промовила:

– Оксано, ти не ображайся, будь ласка. Питання справді невідкладне.

Макс тихо запитав:

– Це справді він?

– Так, це він, – відповіла Марічка. – І йому потрібна наша допомога.

– Дивно. Минуло стільки років...

Макс згадав, що він зі своєю дівчиною.

– Послухай, Оксаночко, тут як сніг на голову звалився один старий знайомий. Він дуже здалеку. І схоже, окрім нас, у нього тут знайомих немає.

Оксана ображено мовчала. Макс зупинив для неї таксі, чемно допоміг сісти в машину і підійшов до гурту. Привітався і запитав:

– То як вас сюди занесло?

Вогонь поглянув на Марічку і вона, спіймавши його погляд, повідомила:

– Червоний Замок захопив інший Король. А Вогонь потрапив сюди через мене. Тепер потрібно щось вигадати, щоб повернути його в рідний світ. Він же має врятувати своє Королівство!

– Ніколи не думав, що це може повторитися, – замислено мовив Макс.

– Ніщо не повторюється, – відповів Вогонь. – Там тепер все по-іншому. Наш світ стає високотехнологічним. Деякі країни борються проти цього. Наприклад, Зелене Королівство тепер відгородилося від усіх, а молодь звідти втікає в інші краї, де є нова цивілізація. Всесвітня павутина обплітає наш світ.

– Всесвітня павутина?! – здивувався Макс.

Кінець безкоштовного уривку.
Щоби читати далі, придбайте,
будь ласка, повну версію
книги.